

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/41/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117220531
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117220531.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: R. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. M. X, zastúpený splnomocnencom: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, zastúpený splnomocnencom: GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o. so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 47 234 679, o zaplatenie sumy 706,41 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 29. januára 2020 č.k. 40Csp/66/2017-79, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 706,41 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 706,41 eur od 23.03.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase vzniku zmluvného vzťahu, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania dospel súd k právnenému záveru, že žaloba je podaná dôvodne a je potrebné jej vyhovieť v celom rozsahu. Z doložených listín mal súd preukázané, že žalobca na základe uzavretej úverovej zmluvy zo dňa 12.12.2014 uhradil žalovanému veriteľovi prvú splátku k úverovej zmluve dňa 13.01.2015, pričom z doloženého splátkového kalendára zmluvy vyplýva, že splatnosť prvej splátky bola určená na deň 18.01.2015. Splatnosť splátky č. 2 až 72 bola určená na 15- ty deň v príslušnom nasledujúcom kalendárnom mesiaci s tým, že posledná 72. splátka bola splatná dňa 15.12.2020. Žalovaný celkovo plnil žalobcovi riadne a včas (s omeškaním niekoľkých dní pri každej splátke) do 23.02.2017, následne dňa 15.03.2017 uhradil 37,58 Eur a dňa 20.03.2017 uhradil jednorazovo 1.091,75 Eur, celkovo tak zaplatil žalovanému na účet uvedený v úverovej zmluve s uvedením správneho variabilného symbolu sumu 2.106,41 Eur. Dňa 23.02.2017 okrem toho uhradil upomienku splatnú dňa 20.02.2017 vo výške 5,-Eur. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia s poukazom na plnenie žalovanému bez právneho dôvodu, keď mal za to, že

úverová zmluva sa v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Po preskúmaní spotrebiteľskej zmluvy dospel súd k záveru, že zmluva vykazuje nedostatky, keď v nej absentuje uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch), žalovaný účinne nevyvrátil žalobcom spochybňovanú výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch), v zmluve sa nenachádza rozklad splátky tak ako to zákonodarca vyžadoval v znení účinnom do dňa 30.04.2018 (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Pri posudzovaní náležitostí zmluvy mal súd rovnako ako žalobca za to, že v zmluve absentuje určité vymedzenie termínu konečnej splatnosti úveru, ktorý nie je možné vykladať inak ako dátum ukončenia zmluvy, ktorý má byť zásadne vyjadrený ako deň, mesiac, rok a pod. . Túto náležitosť nie je možné nahradiť ani výpočtom podľa počtu splátok, resp. uvedením dňa po uzavretí zmluvy, ako je uvedené v zmluve „do 15.dňa v poslednom mesiaci, 72 mesiacov po poskytnutí úveru“. V danom prípade žalobca ani žalovaný nepreukázali deň poskytnutia úveru dlžníkovi, od ktorého sa odvíjala splatnosť prvej splátky, ako aj plynutie 72 mesiacov k termínu konečnej splatnosti úveru. Preto mal súd za nepochybné, že v čase uzavretia zmluvy nebola ani jednej zo zmluvných strán známa splatnosť prvej splátky (mesiac od dátumu poskytnutia úveru) a v čase uzavretia zmluvy nebol ani jednej zo zmluvných strán známy termín konečnej splatnosti úveru a preto ani doba trvania zmluvy, nakoľko zmluvné strany si naviazali splatnosť splátok od poskytnutia úveru, ktorý deň môže a nemusí byť totožným s dňom uzavretia úverovej zmluvy. Ako vyplýva aj zo splátkového kalendára zmluvy doloženého žalobcom, k poskytnutiu úveru došlo zrejme dňa 18.12.2014, keďže prvá splátka je splatná dňa 18.01.2015. Zákonodarca vyjadril vôľu, aby náležitosť doby trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti úveru bola v zmluve uvedená určito, jasne, zrozumiteľne. Faktom je, že priamo v danej zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12.12.2014 sa v texte úverovej zmluvy pojem „doba trvania úveru“ vôbec neuvádza. Súd mal tak za to, že určenie termínu konečnej splatnosti úveru z takto uvedených podmienok je spojené s neprímeranými ťažkosťami a zároveň bez záruky istoty o správnosti spotrebiteľom „identifikovanej“ konečnej splatnosti, teda či termín konečnej splatnosti úveru, čo je jednou z podstatných náležitostí zmluvy o úvere, ku ktorému spotrebiteľ dospeje svojim vlastným úsudkom, je správny (obdobne Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 26Co/194/2017). Keďže doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru nie je v zmluve uvedený určito, platí, že nie je uvedený vôbec, čo sankcionuje zákonodarca bezúročnosťou úveru. Súd mal tiež za to, že v zmluve nie je uvedená podstatná náležitosť výška, počet a termíny splátok istiny, splátok úrokov a splátok iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splácania (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch). Zmluva totiž neobsahuje rozčlenenie splátky úveru tak, aby bolo zrejmé, aká čiastka z celkovej výšky splátky 37,58 Eur predstavuje splátku istiny, splátku úroku a splátku iných poplatkov. Nakoniec pri spotrebiteľom napadnutej výške ročnej percentuálnej miery nákladov sa žalovaný obmedzil len na citáciu názoru Okresného súdu Galanta v rozhodnutí sp. zn. 17Csp/262/2017 zo dňa 05.11.2019. Žalobca ako slabšia strana poukázala na jemu dostupné prepočty výšky RPMN, z ktorých mal za to, že výška RPMN nie je v zmluve správne uvedená. Zo súdom vykonaného prepočtu ohľadne správnosti výšky RPMN pri zohľadnení zmluvných parametrov vyplýva, že RPMN predstavuje 27,88 %, a nie 27,9 %, čo predstavuje potenciálny rozdiel dve stotiny percenta. Žalovaný pochybnosti žalobcu a súdu o správnosti výšky ročnej percentuálnej miery nákladov nevyvrátil, v zmluve tiež absentuje matematický vzorec na výpočet RPMN. Na vyhodnotenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, postačí absencia aj len jednej náležitosti. Preto súd po zhodnotení porušenia obligatórnych povinností (§ 9 ods. 2 písm. f/, j) k) zákona o spotrebiteľských úveroch) vyhodnotil zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Na základe uvedeného súd zhodnotil žalobu za dôvodnú v časti, keď po započítaní vykonaných úhrad žalobcom v sume 2.106,41 Eur na dlžnú istinu úveru v sume 1.400,-Eur v súlade s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o 706,41 Eur. Preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 706,41 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený čas splnenia, je treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že dlžník je povinný vydať bezdôvodné obohatenie prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu. Dňom zročnosti pohľadávky uplatnenej v žalobe však nebude deň nasledujúci po podaní žaloby na súde, ale deň po doručení tejto žaloby žalovanému. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania od štvrtého dňa po doručení žaloby žalovanému (žaloba doručená žalovanému dňa 19.03.2018), preto súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 706,41 Eur od 23.03.2018 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 C.s.p., keď úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške

náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súdny úradník rozhodne tiež o povinnosti žalovaného zaplatiť štátu súdny poplatok podľa § 2 ods. 2 v spojení s § 4 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu. Žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov celého konania a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Odvolateľ uviedol, že je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, najmä ak zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnom náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je nepochybne v úverovej zmluve dodržaná. Žalovaný poukázal na to, že žalobcovi bol poskytnutý úver v decembri 2014, prvá splátka v zmysle úverovej zmluvy bola mesiac po poskytnutí úveru a splátkovým kalendárom bola upresnená na deň 18.01.2015. Doba trvania zmluvy je stanovená priamo v úverovej zmluve pod bodom 36, kde je uvedené 72 splátok. Zmluva teda trvala 72 mesiacov. Termín konečnej splatnosti uvedený v bode 39 v znení termín konečnej splatnosti 72 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Odvolateľ je toho názoru, že spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru a preto je cieľ sledovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Z.z. dosiahnutý. Okrem uvedeného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom k dňu uzatvorenia úverovej zmluvy neupravovalo, že termín konečnej splatnosti musí byť uvedený presne vyčísleným dátumom. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že tento názor o dodržaní náležitostí podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. bol judikovaný početnými rozhodnutiami tak okresných ako aj krajských súdov naprieč celou Slovenskou republikou napr. rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/368/2017 zo dňa 17.09.2018, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/172/2018 z 25.06.2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41Co/10/2018 zo dňa 16.08.2018, Okresného súdu Poprad sp.zn. 17Csp/158/2017, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22.11.2011 č.k. IV. ÚS 499/2011-25. Žalovaný okrem toho poukazuje aj na rôznorodú a nejednoznačnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv a názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojim rozhodnutím zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 a následne Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 3Cdo 146/2017, pričom j zrejme, že výklad zákona č. 129/2010 Z.z. v mnohých prípadoch bol nesprávne aplikovaný. Odvolateľ taktiež uviedol, že výška RPMN je v úverovej zmluve uvedená korektne spolu s predpokladmi pre jej výpočet a v zmysle vzorca, ktorý je uvedený v prílohe zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie len deklaratívne konštatuje, že hodnota RPMN je v úverovej zmluve uvedená nesprávne. Absolútne však neuviedol výpočet ani odôvodnenie, na základe ktorého k danému záveru dospel. Jediným oprávneným orgánom, ktorý vzhľadom na zložitosť samotného výpočtu RPMN môže uskutočňovať kontrolu RPMN je Národná banka Slovenska ako kontrolný orgán nebankových subjektov. Žalovaný na výpočet RPMN využíva z dôvodu zložitosti program aprobovaný Národnou bankou Slovenska, preto nesúhlasí s tvrdením súdu prvej inštancie o nesprávnosti hodnoty RPMN, ktorú súd počíta len na základe orientačných výpočtov poskytovaných internetovými portálmi. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozhodnutie Okresného súdu Galanta zo dňa 05.11.2019 sp.zn. 17Csp/262/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.12.2019 sp.zn. 41Co/98/2019. Odvolateľ je taktiež názoru, že náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je v úverovej zmluve uvedená výlučne v súlade so znením zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy v súlade so znením smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá stotožňuje pojem výšku, počet a frekvenciu splátok s pojmom výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo je uvedené aj v predmetnom rozsudku. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.02.2018 sp.zn. 3Cdo 146/2017, Okresného súdu Michalovce sp.zn. 19Csp/9/2018, Okresného súdu Košice II zo dňa 23.11.2018 sp.zn. 10C/32/2018 a najmä rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 05.09.2019 vo veci C-331/18. Taktiež poukázal aj na stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Lálka v Náleze zo dňa 24.10.2013 sp.zn. I. ÚS 547/2012.

5. Žalobca odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Poukázal nato, že pokiaľ žalovaný

uvádza, že splátkový kalendár predložil sám žalobca, je potrebné uviesť, že tento splátkový kalendár žalobca neobdržal od žalovaného pri podpise zmluvy, keď pôvod splátkového kalendára je internetová stránka žalovaného, kde viedol evidenciu splátok žalobcu. Z uvedeného tak vyplýva, že táto evidencia mohla začať vznikať až po splatení prvej žalobcom uhradenej splátky. Zo zmluvy je zrejmé len to, že bolo na ľubovôli žalovaného, ku ktorému dňu úver poskytne. Zmluva obsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti v bode 39 ako 72 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. V bode 39 nie je uvedené, kedy bude úver poskytnutý a pokiaľ ide o prvú splátku, jej splatnosť bola podľa zmluvy dohodnutá po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. V čase, keď žalobca podpisoval zmluvu, vôbec nebolo zrejmé, kedy žalovaný úver poskytne, pričom uvedená okolnosť bola závislá výlučne na vôli žalovaného a má podstatný význam vo vzťahu k splneniu podmienku informovanosti spotrebiteľa o tom, dokedy jeho záväzok trvá. Vzhľadom na uvedené pre spotrebiteľa nie je možné bez väčších ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru, resp. aj doby trvania úveru, čo má vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku. Konečnú splatnosť poskytnutého úveru musí byť presne datovaná, teda uvedená presným konkrétnym dátumom tak, aby si spotrebiteľ nemusel sám matematickými výpočtami odvodiť dátum konečnej splatnosti poskytnutého úveru. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co/31/2019 zo dňa 25.02.2020, sp.zn. 23Co/84/2019 zo dňa 19.11.2019, sp.zn. 24Co/41/2019 zo dňa 06.11.2019, Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 13Co/106/2017 zo dňa 27.03.2018. Žalobca má za to, že zmluva resp. úver z nej vyplývajúci je skutočne potrebné považovať v zmysle § 11 ods. 1 v spojení s § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov tak, ako o tom rozhodol súd prvej inštancie. Čo sa týka výpočtu RPMN sám žalovaný uvádza, že pri výpočte RPMN zohráva dôležitú úlohu presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov, ktorý termín žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy nepoznal. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný RPMN nemohol vypočítať správne, ak sám pri koncipovaní zmluvy urobil výpočet RPMN závislý na údajoch, ktorý sa v žiadnom ustanovení zmluvy nenachádza. Čo sa týka samotného výpočtu RPMN žalobca má za to, že odborné matematické znalosti, ktoré sú pri výpočte RPMN potrebné, sú dané, nakoľko správcom obsahu a technickým prevádzkovateľom internetovej kalkulačky na výpočet RPMN na stránke Ministerstva financií SR je Ministerstvo financií SR a súdmi SR je spôsob výpočtu prostredníctvom tejto kalkulačky akceptovaný a považovaný za správny. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp.zn. 5Co/601/2014 zo dňa 29.10.2014, Krajského súdu Trnava sp.zn. 23Co/311/2017 zo dňa 23.04.2018. Čo sa týka členenia splátky na úrok, istinu a iné poplatky, žalobca nepovažuje za potrebné reagovať z dôvodu, že táto otázka bola praxou už jednoznačne vyriešená najmä s ohľadom na rozhodovaciu prax Súdneho dvora.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 CSP) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f, h) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniam nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 706,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 23.03.2018 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia, keďže úverová zmluva č. 44122069731 zo dňa 12.12.2014 neobsahuje zákonné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zák.č.129/2010 Z.z. a preto je bezúročná a bezpoplatková v zmysle § 11 ods. 1 cit. zákona. Súd prvej inštancie rozhodol tak, že výrokom I. zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 706,41 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 706,41 eur od 23.03.2018 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Žalovaný nesúhlasil s predmetným rozhodnutím, namietal, že doba trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom, ako aj výška RPMN sú v zmluve uvedené. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania je predmetom

odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či súd prvej inštancie právne správne posúdil uplatnený nárok.

8. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku.

10. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v dôsledku ktorých dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

11. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak žalovaný v odvolaní poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. na neobjektívne zhodnotenie skutkového stavu zo strany súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

12. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

13. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivito, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

14. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý

dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

16. Súd prvej inštancie správne posúdil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď ide štandardnú formulárovú zmluvu, uzavretú medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako spotrebiteľom, pričom predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi stranami. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Vychádza sa z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník, profesionálne znalý podnikateľ dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality.

17. Je nesporné, že citované ustanovenie § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch má za účel - cieľ ochranu spotrebiteľa tak, aby dodávateľ bol povinný spotrebiteľovi ešte pred uzavretím zmluvy, resp. priamo v nej poskytnúť prehľadne všetky relevantné údaje na základe ktorých sa spotrebiteľ môže rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie alebo nie. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré môže zväžiť. Aby bolo zabezpečené, že spotrebiteľ bude mať vždy dostatok relevantných informácií pre svoje rozhodnutie, zákonodarca v § 9 citovaného zákona vymenúva zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V rámci nich vymenúva tie, ktorých neuvedenie v písomnej zmluve má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie. Cieľom zákonodarcu pod hrozbou uvedeného následku teda je donútiť dodávateľov - veriteľov, aby stanovené náležitosti - údaje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzali.

18. Výklad a aplikácia ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy postihuje neplatnosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy. Predpísaná písomná forma musí byť zachovaná vo vzťahu k esenciálnym, teda podstatným obsahovým náležitostiam zo zmluvy vyplývajúcimi jednak z ust. § 497 Obchodného zákonníka a jednak vo vzťahu k tým náležitostiam, ktoré sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ zmluva uzavretá medzi účastníkmi niektorých z náležitostí vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje, nie je zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti zachovaná písomná forma a poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

19. Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku pristúpil k prieskumu, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch a správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, keď mal preukázané, že predmetná zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), pretože údaj o trvaní zmluvy sa v nej nenachádza.

20. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) ZoS poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného ZoSÚ v ustanovení § 9 ods. 1, 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 ods. 1 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ úverová zmluva uzavretá medzi jej účastníkmi niektorú z náležitostí vymenovaných v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov neobsahuje, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

21. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je zabezpečiť, aby bol spotrebiteľ jasne a bez pochybností a ďalších výpočtov informovaný, kedy nastane konečná splatnosť úveru, teda dokedy bude splácať úver. Pojem „termín“ predstavuje presné časové vymedzenie. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluvách nie je uvedený ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. Termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve vyjadrený dostatočne určito a nie udalosťou, ktorá je závislá na vôli ktorejkoľvek zmluvnej strany, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v prejednávanom prípade ide o náležitosť predpokladanú zákonom. Úverová zmluva je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzavretí zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru musia byť dohodnuté jej podstatné obsahové náležitosti. Bolo preto povinnosťou žalovaného v uzatvorených úverových zmluvách jednoznačne a zrozumiteľne uviesť termín konečnej splatnosti úveru. Tento údaj sa však v zmluve nenachádza, pritom údaj o počte splátok a dni splatnosti splátok, ako ani odkaz na vymedzenie konečnej splatnosti v ďalších zmluvných dojednaniach, požiadavku citovaného zákonného ustanovenia o konečnej splatnosti úveru nespĺňa.

22. Naviac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, teda zjavne „v klude a bez časového stresu“ podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu.

23. Už len vyššie uvedená absencia v zmluve o spotrebiteľskom úvere postačuje pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaných ust. § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. ZoSÚ. Preto by bolo nadbytočným a v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (čl. 17 princípov CSP) zaoberať sa aj príp. ďalšími okolnosťami teda aj s ďalšou súvisiacou odvolacou argumentáciou žalovaného, ktorá nemohla mať vplyv na vyššie uvedené závery.

24. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 706,41 eur ako rozdiel sumy uhradenej žalobcom žalovanému vo výške 2.106,41 eur a sumy poskytnutého úveru vo výške 1.400 Eur a to titulom bezdôvodného obohatenia, pričom vyčíslenie priznanej sumy nebolo žalovaným spochybnené. Postup súdu prvej inštancie, keď žalobe v sume 706,41 eur vyhovel je teda správny.

25. Ďalšie odvolacie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. S poukazom na vyššie uvádzané odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobcovi priznal v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

28. Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).